

Arrest

nr. 121 034 van 20 maart 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 4 maart 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 februari 2014.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 maart 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat J. HELSEN en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in Taddart (Guercif), de Marokkaanse nationaliteit te bezitten en moslima te zijn.

Toen u ongeveer anderhalf jaar oud was overleed uw moeder en bleef u bij uw vader achter die nog verschillende keren in het huwelijk trad en telkens weer uit de echt scheidde. U ging nooit naar school en bent analfabete.

Op uw zestiende werd u door uw vader uitgehuwelijkt aan een Berber, (...). U weet niet wat aan de grondslag van dit huwelijk lag, dit werd door de respectievelijke ouders geregeld, zo stelt u. Na uw huwelijk woonde u met uw echtgenoot in bij uw schoonouders in El Koulia, op de weg naar Nador. U weet niet hoe uw echtgenoot voorzag in jullie levensonderhoud, het enige wat u weet is dat hij vaak naar Berkane ging.

U en uw echtgenoot hadden geen goede verstandhouding en na een jaar te zijn gehuwd nam u terug uw intrek bij uw vader die voor u een scheidingsaanvraag indiende bij de rechtbank. U meldde zich aan bij de rechtbank toen u in kader van deze procedure werd opgeroepen en vernam daar, via de advocaat, dat uw echtgenoot niet wilde scheiden. De reden hiervoor weet u niet. Van mensen die buiten de rechtbank stonden vernam u dat uw echtgenoot u zou vermoorden wanneer hij u zou tegenkomen. Daar u een slechte verstandhouding had met uw stiefmoeder woonde u quasi niet meer bij uw vader, doch nam u uw intrek in de huizen waar u werkte. Dit was telkens in de buurt van Guercif. Drie of vier jaar geleden slaagde u er dan toch in de scheiding te laten uitspreken, de rechtbank kon niet anders, zo stelt u, omdat u al zo'n twintig jaar van uw echtgenoot gescheiden leefde. Zo'n anderhalf jaar geleden, in september 2012, hebt u dan Marokko verlaten. U verwijst naar de situatie met uw echtgenoot en stelt geen kinderen te hebben, geen ouders en voegt hier nog aan toe dat u op de manier waarop u tot hiertoe had geleefd (telkens wonen in de huizen waar u werkte), niet meer wilde verder leven. U hebt met uw eigen paspoort (met daarin een visum voor Italië) het land legaal verlaten en bent dan via Spanje naar België gekomen, waar een nicht woonachtig is. U hebt bij haar een drietal weken verbleven en vond dan onderdak bij verschillende mensen en in de moskee. Op 26 januari 2014 werd u gecontroleerd door de Belgische autoriteiten en werd er vastgesteld dat u hier illegaal was. U werd die dag overgebracht naar het Centrum voor Illegalen te Brugge en op 12 februari 2014 werd uw repatriëring naar Marokko gepland, een voornemen dat niet gerealiseerd werd daar u op 11 februari een asielaanvraag indiende.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal (CGVS) dient opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

Zo stelt u het land te hebben verlaten omwille van uw ex-man. Deze zou er immers mee gedreigd hebben u te doden wanneer hij u ergens zou aantreffen. Dient vooreerst echter opgemerkt dat uw kennis aangaande deze door u beweerde echtgenoot behoorlijk beperkt is. U gevraagd waarom uw vader inging op het aanzoek van Said, stelde u het niet te weten, dat werd door uw vader geregeld. U gevraagd hoe oud Said is, kunt u slechts stellen zijn leeftijd niet te kennen. Gevraagd of hij school heeft gelopen, moet u ook hierop het antwoord schuldig blijven. Gevraagd naar zijn werk, kunt u ook hierop geen antwoord formuleren en komt u niet verder dan te stellen dat hij naar Berkane ging (CGVS p.2, 4). Dit zijn toch elementaire gegevens en uw onwetendheid hieromtrent wekt toch wel enige verbazing. Uw verklaring dat u maar een jaar met hem samen leefde en de mogelijke verklaring dat u analfabete bent doen hieraan geen afbreuk daar er toch van uit kan worden gegaan dat u wel degelijk op de hoogte was van deze persoonlijke gegevens, te meer uit uw verklaringen dan ook nog eens blijkt dat u dat jaar bij uw schoonfamilie hebt ingewoond en het niet meer dan logisch is dat hier wel eens over werd gesproken binnen het gezin (CGVS p.2). Vervolgens dient opgemerkt dat u, alhoewel u stelt in het bezit te zijn van een huwelijksakte en een scheidingsakte, u niet in staat bent deze stukken voor te leggen. U gevraagd waar deze documenten zich bevinden, zegt u dat ze in het bezit zijn van uw vriendin Fatima, woonachtig op het platteland in Guercif. U gevraagd of het mogelijk is deze documenten neer te leggen, stelt u 'niet te weten wie ze u zal brengen'. Erop gewezen dat u ze via de post kunt laten opsturen, herhaalt u slechts 'wie ze u zal brengen' (CGVS p.3). Ook de vaststelling dat u blijkbaar niet bereid bent enige inspanning in dezer te doen, komt uw geloofwaardigheid niet ten goede.

Wat er ook van zij, moest er toch nog geloof kunnen worden gehecht aan uw huwelijk en de daaropvolgende scheiding, dient opgemerkt dat u uw bewering als zou uw (ex)echtgenoot ermee gedreigd hebben u te doden niet aannemelijk hebt gemaakt. U hebt immers na het jaar dat u 'gemeenschappelijk' met uw echtgenoot hebt doorgebracht, geen persoonlijk contact meer met hem gehad. U dan ook gevraagd hoe u hebt vernomen dat uw echtgenoot u wilde doden, komt u telkenmale niet verder dan te herhalen dit van 'de mensen' te hebben vernomen. U gevraagd waarom hij dit zou hebben willen doen, moet u hierop het antwoord schuldig blijven. U gevraagd of u zich hebt geïnformeerd naar uw echtgenoot, waar hij woonde, werkte en wat hij precies deed, komt u niet verder dan te stellen dat hij 'met een nieuwe vrouw' zou zijn hertrouwd. U dan andermaal gevraagd of dit echt alles is wat u weet over hem, kunt u dat slechts beamen (CGVS p.3). Mocht u effectief op dusdanige wijze uw (ex)man vrezen, dan kan er toch van uit worden gegaan dat u alle mogelijke demarches zou hebben ondernomen om accurate info over hem te vergaren, een gegeven dat niet blijkt uit uw verklaringen. U gevraagd of u naar aanleiding van deze bedreiging uw toevlucht hebt gezocht bij de autoriteiten of bij iemand anders, stelt u met niemand te hebben gesproken, u weet niet hoe de administratie werkt en u zou de politie vrezen. Gevraagd dit laatste door u opgeworpen element nader toe te lichten, stelt u niet te weten waarom u de politie vreest. Deze door u aangereikte redenen kunnen, en dat hoeft geen betoog, bezwaarlijk overtuigen, te meer u nooit problemen met de politie in uw thuisland hebt gehad en er, mocht er enig geloof aan uw verklaringen worden gehecht, het niet

meer dan logisch is dat u wel degelijk geprobeerd zou hebben op zijn minst aangifte hiervan te doen (CGVS p.4).

Ook de vaststelling dat u zo'n anderhalf jaar hebt gewacht alvorens asiel aan te vragen ondermijnt de ernst en de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees, te meer u hiervoor geen valabele redenen kunt aanreiken. U hiernaar gepeild, kunt u immers maar zeggen dat u vreesde naar Marokko gerepatrieerd te worden omdat u daar geen middelen hebt om te overleven, noch onderdak heeft (CGVS p.4). Mocht u daadwerkelijk uw ex vrezes, kan er toch van uit worden gegaan dat u hier (quasi) onmiddellijk uw nood aan bescherming kenbaar zou hebben gemaakt ten aanzien van de bevoegde autoriteiten, te meer u hier dan ook nog eens een nicht heeft die u aanvankelijk heeft opgevangen en die u toch een beetje wegwijis had kunnen maken (CGVS p.3). Gezien het geheel van bovenstaande observaties kan er geen geloof worden gehecht aan de door u beweerde problematiek met uw (ex)man.

Wat betreft uw verklaring in Marokko geen werk te hebben, geen ouders en geen onderdak en u niet wil terugkeren naar het leven dat u er voorheen had geleid dient opgemerkt dat deze door u aangereikte motieven louter socio-economisch van aard zijn en niet ressorteren onder de Conventie van Genève (CGVS p.3). Dit is immers geen vervolging ten gevolge van uw etnie, religie, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging.

Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, § 2, b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U heeft immers gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in geval u naar Marokko zou terugkeren, te meer u expliciet stelt dat u nooit problemen hebt gekend met de Marokkaanse autoriteiten (CGVS, p. 4).

Gezien het geheel van bovenstaande observaties dienen u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus te worden geweigerd.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt dat er zich in uw administratief dossier een kopie bevindt van de eerste pagina van uw paspoort, een kopie van uw identiteitskaart en een kopie van een laissez-passer uitgevaardigd door het Consulaat-Generaal van het Koninkrijk Marokko te Antwerpen. Deze stukken hebben betrekking op uw identiteit en nationaliteit, gegevens die hier niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoekster betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat haar asielrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoekster vraagt in hoofdorde om haar als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om haar subsidiaire bescherming te verlenen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

Om als vluchteling te worden erkend dient de asielzoeker aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag, vermelde gronden, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Artikel 48/3, § 3 van de vreemdelingenwet bepaalt dat er een verband moet zijn tussen de daden van vervolging en de gronden van vervolging. *In casu* blijkt nergens uit verzoeksters verklaringen gedurende het gehoor bij het Commissariaat-generaal of uit het verzoekschrift dat de door haar aangevoerde vervolging zou zijn ingegeven door één van de in voornoemd artikel geciteerde gronden. Verzoeksters asielrelaas berust immers op de problemen die zij zou hebben ondervonden hebben vanwege haar ex-echtgenoot die haar bedreigd zou hebben met de dood. Deze feiten zijn van interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard en vertonen geen nexus met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 aangehaalde gronden.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeksters kennis over haar ex-echtgenoot dermate beperkt is dat er geen geloof kan worden gehecht aan deze relatie/huwelijk en bijgevolg ook niet aan de problemen die er hiermee verbonden waren. De bestreden beslissing stelt dienaangaande vast: *“U gevraagd waarom uw vader inging op het aanzoek van Said, stelde u het niet te weten, dat werd door uw vader geregeld. U gevraagd hoe oud Said is, kunt u slechts stellen zijn leeftijd niet te kennen. Gevraagd of hij school heeft gelopen, moet u ook hierop het antwoord schuldig blijven. Gevraagd naar zijn werk, kunt u ook hierop geen antwoord formuleren en komt u niet verder dan te stellen dat hij naar Berkane ging (CGVS p.2, 4). Dit zijn toch elementaire gegevens en uw onwetendheid hieromtrent wekt toch wel enige verbazing. Uw verklaring dat u maar een jaar met hem samen leefde en de mogelijke verklaring dat u analfabete bent doen hieraan geen afbreuk daar er toch van uit kan worden gegaan dat u wel degelijk op de hoogte was van deze persoonlijke gegevens, te meer uit uw verklaringen dan ook nog eens blijkt dat u dat jaar bij uw schoonfamilie hebt ingewoond en het niet meer dan logisch is dat hier wel eens over werd gesproken binnen het gezin (CGVS p.2).”*

Verzoekster wijt haar gebrekkige kennis aan het feit dat zij analfabeet is en het huwelijk ondertussen twintig jaar geleden is.

Het is te dezen niet kennelijk onredelijk dat de Commissaris-generaal aan de verzoekende partij, ongeacht haar opleiding, ter zake de gegevens heeft gevraagd die in de bestreden beslissing zijn aangehaald. Ook van iemand die slechts een lage of helemaal geen scholing heeft genoten mag worden verwacht dat deze kan antwoorden op eenvoudige vragen die betrekking hebben op de kern van het asielrelaas. Uit het aldus aangetoonde gebrek aan kennis mocht de Commissaris-generaal in redelijkheid afleiden dat ernstig kan getwijfeld worden aan de waarachtigheid van het relaas.

Hoe dan ook, verzoekster legt zelfs geen begin van bewijs neer van dit huwelijk noch van de echtscheiding. Zij beweerde dat zij nog zowel een huwelijksakte als een echtscheidingsakte te bezitten die zich volgens haar verklaringen momenteel in Spanje zouden bevinden. Verzoekster maakt evenwel niet aannemelijk waarom zij deze stukken niet kan neerleggen.

Zelfs indien toch nog geloof zou kunnen worden gehecht aan verzoeksters huwelijk en de daaropvolgende scheiding, maakt verzoekster geenszins aannemelijk dat zij door haar echtgenoot zou bedreigd worden. Zij heeft immers na het jaar dat zij ‘gemeenschappelijk’ met haar echtgenoot heeft doorgebracht, geen persoonlijk contact meer met hem gehad. Op de vraag hoe zij zou vernomen hebben dat haar echtgenoot haar wilde doden, komt zij niet verder dan te herhalen dit van ‘de mensen’ te hebben vernomen. Verzoekster kan evenmin aangeven waarom haar echtgenoot haar zou willen doden.

De vaststelling ten slotte dat verzoekster anderhalf jaar heeft gewacht alvorens asiel aan te vragen ondermijnt de ernst en de geloofwaardigheid van de door haar aangehaalde vrees. Van iemand die zijn land ontvlucht omdat hij nood heeft aan internationale bescherming mag worden verwacht dat hij zich zo snel mogelijk informeert over de wijze waarop hij die bescherming kan bekomen en vervolgens met de nodige spoed een asielaanvraag indient.

Gelet op wat voorafgaat kan geen enkel geloof worden gehecht aan verzoeksters asielrelaas.

De Raad stelt vast dat verzoekster er niet in slaagt een ander licht te werpen op de in de bestreden beslissing opgenomen weigeringsmotieven, die geschraagd worden door de stukken in het administratief

dossier, pertinent zijn en de kern van haar asielrelaas betreffen. Verzoekster beperkt zich tot loutere beweringen, het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking van het Commissariaat-generaal, maar dit zonder de motieven van de bestreden beslissing afdoende en concreet te weerleggen.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoekster niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen elementen bij en er zijn geen gegevens voorhanden waaruit zou blijken dat de situatie in Marokko van die aard is dat er sprake kan zijn van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend veertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER